

Hej Olivia. Det här är du, från några år bakåt i tiden.

Nu när du, eller vi, skall börja vårt första jobb som legitimerad psykolog vill jag skriva detta brev till mitt framtida jag. När du läser det här om några år så är du en annan person, och jag är rädd att du kommer att glömma bort mig.

Själv är jag rätt nervös. Den här tjänsten är ju inte exakt vad jag ville arbeta med. Under mitt PTP-år fick jag upp intresset för posttraumatiska stressyndrom i relation till konflikthäryjade områden, men det tar ju ett tag innan man blir erkänd som expert inom sitt område och får sitta i TV-soffor och klaga på saker.

Men det här blir en kul möjlighet ändå. Jag tjänstgör på en lite mindre vårdcentral, och kommer väl mest få sitta och ta hand om sådant som inte är värt att skicka remiss på någon annanstans. Tonåringar med ångest och stressade chefer.

En sak som gör mig glad är att jag fått ett alldeles eget kontor, trots att jag är helt ny. Stort är det också. Allt är stort på den här vårdcentralen. Eller snarare ödsligt. Chefen sa att de håller på att nyanställa, men ibland känns det som om jag är den enda som arbetar här.

Till och med området runt omkring är stort. Bortom den tomma parkeringen är vi omgärdade av tjock mörk skog, och man måste gå en bit för att se husen närmast oss. Det känns som mitt ute i ingenstans.

Jag gillar ju skogspromenader, men det är något med träden jag inte kan sätta fingret på. De luktar fel. Jag skulle vilja säga mögel, eller snarare giftiga plastpåsar med möjlig mat som legat framme i solen. Nä, här kommer jag inte ta några joggingrundor, det får jag göra hemma. Eller så vänjer man sig?

Fast jag tror faktiskt inte du är kvar på vårdcentralen. Du gjorde så bra ifrån dig att du snart fick ett nytt jobb inom ditt specialområde, så att du kom ifrån den där stanken.

Oavsett vilket är jag övertygad om att du klarade detta galant.

Olivia Lans, från forntiden

På utbildningen varnade de mig för att man skulle få konstiga patienter, men jag hade inte väntat mig att en av de allra första skulle vara av den här kalibern. När jag läst mellan raderna på Josefine Dellkerts journal så förstår jag att andra psykologer tyckt att hon varit "besvärlig" och har slussat runt henne på samma sätt som en läkare kan försöka göra sig av med en hypokondriker. Det är väl därför hon hamnade hos mig: jag är ny och vågar inte säga nej.

Det kanske bara är jag som är oprofessionell, men det var verkligen något särskilt med henne. Hon var utsatt för mordförsök, vilket lett till ett trauma som behandlats med samtalsterapi och medicinering mot sömnbesvär. Så långt inget konstigt. Det var inte heller några oegentligheter i den juridiska processen, rättegången gick fort och smidigt och utslaget var i hennes favör.

Det som skilde hennes fall från andra är att hon påstår att förövaren hade tillgång till "oheliga egenskaper" som gav honom förmågor långt över det mänskliga (ett resonemang som både försvararen och åklagarsidan inte ville ta i med tång). Så vi har en person som är utsatt för brott, vilket hon har försökt bearbeta, men hon lider också av vanföreställning samt ett trauma byggt på att ingen tror henne.

Jag vill inte spara det här i mina digitala journaler. När jag ser vad de andra har skrivit så är de korthuggna, och jag vill inte verka som en idiot i jämförelse. Jag har därför letat fram min gamla anteckningsbok för att få ner mina tankar på papper och skriva av mig. Mest för min egen skull, men det kommer hjälpa mig genomföra mitt jobb bättre.

Dellkerty har berättat vad det var som gjorde hennes förövare unik, och jag har transkriberat hennes uttåg här nedan:

"Han som ville döda mig var ingen vanlig pundare eller muskelbyggare. Hese är rätt ord. Han berättade för mig, precis innan mordförsöket, och sa att ingen skulle tro mig. Han hade rätt.

Jag har en guldbutik - eller hade - och han bad mig designa en särskild skål åt honom. Han hade väldigt exakta specifikationer, såsom vikt, djup och diameter. Var noga med att den skulle ha en särskild symbol i botten också.

Måtten stämde inte, vilket jag försökte förklara, men han blev bara arg. Skålen skulle han ha ändå, och han betalade bra, så jag gjorde så gott jag kunde.

Trots att det knappast var ett av mina bästa jobb blev han nöjd, och han återkom flera gånger. Jag fick intrycket av att han inte hade några vänner, så då fick jag duga. Det var en sen kväll han berättade om resarna. Han pratade så osammanhängande så att jag fick svårt att följa med, men det handlade i alla fall om doping och astrologi.

Enligt honom fanns det många typer av resar. Bortomresar. Skuggresar. Flagellresar. Själv var han en blotrese, och det var till den så kallade bloten han behövde skålen.

Det fortsatte så här ett tag, men en gång såg han annorlunda ut. Hopsjunken. Sa att han inte trodde på skålen längre, utan behövde en ny. Han betalade bra - det vete gudarna var han fått pengarna ifrån - och jag ordnade ännu en skål.

Men det hjälpte inte. Han kom tillbaka mitt i natten, sa att den nya skålen inte fungerade och att det inte heller hjälpte att gå tillbaka till den gamla. Att jag på något sätt förstört det heliga bandet mellan honom och "dödens mästare". Det var då han försökte mörda mig.

Men jag överlevde. Trots att han var närmare två meter lång räckte det med att jag körde in min skruvmejsel i hans lår för att han skulle falla ihop. Lukten av det som kom ut kommer jag aldrig att glömma.

Hörde rykten om att han dog i fängelset. Så det finns inga sätt att bevisa att jag inte är galen. Du tror det säkert också, men det gör inget. Du är bra på att lyssna. Jag kommer säkert fler gånger."

Jag har gjort lite egna efterforskningar på nätet, och det finns en hemlig subkultur av påstådda monsteröverlevare som kallar sig Medvetna (stavat med versal). De skriver på olika forum, men deras poster blir oftast ignorerade eller bortplockade.

De skall tydligen finnas någon krog i Halmstad som agerar mötesplats för dem, men jag har inte kunnat hitta adressen. Däremot har jag sett ordet "väktarna" flera gånger. Eller "Väktarna" med versal skall det nog vara, precis som Medveten.

När jag i ett svagt ögonblick forskade vidare om de så kallade Väktarna kom jag i kontakt Per Stalby som påstod att hans far var medlem i ett hemligt sällskap vid namn Kolvaktarna på 40-talet. Tydligen skapades det av någon författare på 1910-talet, och de påstod sig utföra en "medveten katalogisering och jakt på det övernaturligas monster och knytt". Undrar ifall det är de här Kolvaktarna som "Väktarna" syftar till? Kan det vara samma?

Stalby var i alla fall i desperat behov av pengar och sålde mig två böcker som skulle vara eftersuktade av andra Medvetna.

Den ena hette "De tretton sätt Mänskligheten kommer att gå under", skriven av en Alys Åkesson, men den var rätt rörig. Full med termer som "draug" och "druj nasu", vad de nu betydde.

Den andra "boken" var inte mycket mer än ett par sönderbrända papper. "Black Jims böcker om de andra sidan", kallade Stalby dem. Var bara ett av arken som ens var läsligt.

Det farligaste med andar äro att de ikläda sig våra bortgångna vänner och släktingars skepnader, oaktat att de äro något annat än våra kära som hållit sig kvar i livet efter detta. En ande är snarare såsom en spegelbild i sjön där du drunknade och som nu drivs av din ångest till att lämna det mörka vattnet.

Den svagaste sortens ande är poltergeisten. Om vattnet i vår svarta sjö vore alltför grunligt för att skapa en sann spegelbild av form och logik, reser sig en poltergeist därur. Den är alltför förvirrad för att äro en inriktning från den döde, utan väljer istället ut en domän som den gör till sin egen. Domänen brukar vara en boning, såsom ett hus, men kan även vara så liten som ett rum. Jag har rentav hört talas om en poltergeist som gjorde en portfölj till sin domän.

Men de flesta andar hinna präglas tillräckligt mycket av den döde för att bliva en sökare. Med den andra sidans mått är en sökare tämligen harmlös, och om man hjälper den att fullgöra sitt särskilda uppdrag, giver den sig av frivilligt. Lägg därför tid på efterforskningar kring den avlidnes liv, ty där finner du pusselbiten: det kan vara att tillse att kroppen får en kristlig begravning, eller att ett brev till en älskad äntligen i vägskickas.

Öfver sökare finnas hämnarna. Då har spegelbilden i den svarta sjön rest sig med ett brinnande begär att få sällskap i sin blöta grav. Jag kan inte råda någon att hjälpa en hämnare i dess kallhjärtade syfte, men det finns ytterligare ett sätt att få andar att upplösas.

Enligt mina efterforskningar besitta andar en begränsad mängd eterisk energi som binder dem till vår verklighet. Om du förmår keta en hämnare till den grad att den i sitt raseri tager ut all sin kraft på dig, kommer den att förglömma och trötta ut sig, såsom en vild tjur. När de eteriska energierna tagit slut, självdör anden.

Du går dock denna väg med risk för ditt eget liv. Blomberg sitter fortfarande i rullstol efter vår senaste exorcism.

Sist hava vi besättarna, och vad gäller dessa fruktar jag

Jag blir sällan rädd för mina patienter, men det finns ett undantag:
Max Frankzén.

Han gick snabbt att klassificera: sociopat, narcissist, drägg. Han steg in med kostym och dyr klocka på armen och log mot mig som om han träffat mig på Krogen precis innan stängning. När han tog mig i handla han sin andra hand över min och omfamnade den med båda sina utan att släppa mig med blicken. Jag skulle säkert tyckt han såg bra ut i andra sammanhang, men det har hänt så mycket på sista tiden. Nu ringde det bara varningsklockor.

Jag fick frågan om jag hade en sån där divan, "som Freud", som han skulle lägga sig ner på. Jag förklarade att sådana fanns mest på film. Han sa att det var lika bra: att vi inte kände varandra så väl och att det var lite tidigt att ligga. Och han blinkade, som om hans pik varit subtil.

Så där höll det på. Som del av sin rehabilitering var han ålagd av rätten att gå ett antal timmar hos psykolog. Fortsatte att flörta under alla våra träffar. Men under den fjärde och sista sessionen, när han uppenbart var frustrerad av att jag inte svarat på hans alltmer ökande inviter, blev han hotfull.

Sedan Josefine Delkertz har jag spelat in mina patienter, vilket man egentligen inte får. Men det är så svårt att komma ihåg annars, och efter att jag transkriberat ner uttågorna har jag raderat ljudfilererna. Det är en ovana, men i Frankzén fall blev jag glad att jag börjat med den. Var hela tiden rädd att något skulle hända, och om det slutade illa så skulle det finnas på band så att polisen kunde gripa honom.

Fast just Frankzén inspelningar har det blivit något fel på, så jag får skriva från minnet istället.

Redan under den föregående sessionen han han svävat ut om "eterns kraft", kraft som en kanal för att bli den man vill bli, och nu

sensast var han än mer konstig och hotfull. Det var efter jag nekat till ännu en av hans inbiter som han började tjata om att få saker var så kraftfulla som de mänskliga kroppsvätskorna. Han sa något i stil med: "De är som smörjmedel för etern - det är därför vi är så värdefulla för dem. Vi är som fruktträd och de skördar oss för våra energier."

När jag var tydlig med att det här fick bli sista sessionen så log han bara.

Han började snurra in sig i en lång harang om hur han vuxit till en ny nivå av Medvetenhet (jag tror han sa det med versal, han också) genom offer, men det framgick inte exakt vad det var han hade offrat. I utbytte hade han fått makt. Mer makt än en människa skulle ha. Han kunde tvinga mig till vad som helst om han ville, sa han. Utan att jag skulle kunna göra motstånd. Men han ville inte göra det - han respekterade att jag hade en stark vilja, sa han.

Datället erbjöd han mig att "följa med honom på resan" och bli en som han. En som offrat en liten del av sin själ i utbytte mot krafter så stora att mänskligheten inte ens kan drömma om dem. En liten del av din själ i utbytte mot fler år i livet och en chans att undkomma döden helt om man arbetade hårt.

Artigt men bestämt tackade jag nej, men han gav mig sitt visitkort om jag skulle ändra mig.

Jag har sett Frankzén ett par gånger därefter, men av någon anledning minns jag sällan mer än att han säger hej och ger mig den där intensiva blicken. Sen blir allt lite dimmigt och jag har svårt att minnas exakt vad vi pratat om. Jag har försökt ta reda på mer om honom, men det är som att han alltid ligger ett steg före.

Jag har allt svårare att se skillnad på "vanliga" patienter och de som jag verkligen tror har stött på något övernaturligt.

Mötte nyligen en kollega på en annan vårdcentral som hade en patient med dr strangelove-sjukan, eller "alien hand-syndromet" om vi skall vara mer politiskt korrekta. Det är en typ av apraxi där patienten upplever det som att hans hand/arm har en egen vilja.

Det är ovanligt, och uppstår egentligen bara på grund av fysiska trauman på hjärnan som tumörer eller stroke. Men min kollega berättade att det inte fanns några sådana bakomliggande orsaker för hans patient, Sven Stolt, utan att patienten påstod att han fått det av magiska maskar som krupit ut från en fågelskrämma.

Jag kunde inte hejda mig. Som en idiot föreslog jag att patienten kanske talade sanning, och även om jag snabbt skämtade bort det så såg jag att min kollega inte kommer att titta på mig på samma sätt som tidigare.

Jag har blivit psykologen med de riktigt knäppa patienterna, och sådant smittar. Största beviset för det är att jag inte kunde släppa det här och istället tog reda på patientens adress och ... ja ... jag vill inte säga spionerade, men det var vad jag gjorde. "Spionerade".

Stolt är oftast hemma, men de få gånger han lämnar hemmet för att handla är han invirad från topp till tå. Regnhandskar. Gummistöular. Skidluva.

Ett barn råkade gå nära Stolt, och då exploderade han. Skrek att alla skulle hålla sig borta för att "han blivit märkt av syskonskapet". Vad kan det betyda?

Jag väntade tills han handlat klart. Höll mig kvar vid hans hem. Frågade vad han menade med "syskonskapet".

Stolt blev först rädd, men efter att jag lugnat honom satte han sig på en parkbänk (på behörigt avstånd) och berättade.

Fast när jag tänker efter är han kanske bara en vanlig knäppskalle i alla fall. Vem litar på en random kvinna som kommer fram från ingenstans och vill "veta mer"?

I alla fall, det han sa var att det finns en global konspiration vid namn Syskonskapet (inte så troligt) som håller på att omvandla världen till en jaktmark för övernaturliga monster (mer intressant). De använder en sorts maskar - "kikimoror" - som spioner, och man hittar dem oftast i fågelskrämmor.

Syskonskapet har under en längre tid haft honom under bevakning med hjälp av kikimoror, och när han försökte göra sig av med en av deras fågelskrämmor blev han infekterad. Han har dock hållit dem under kontroll genom att göra sig ren med klorin.

Efter att vi pratat klart såg jag att det mycket riktigt fanns en fågelskrämma på ett närliggande fält. Jag gick fram till den, men kunde inte se något konstigt.

Den här gången var det nog bara en vanlig vanföreställning och inget mer bakom. Finns inget syskonskap eller kikimoror.

Jag fick besök av polisen för några dagar sedan. En civil utredare vid namn Essa Lindeberg. Eller hon påstod att det var hennes namn i alla fall.

Receptionisten berättade att Lindeberg stod och väntade på mig och ville jag skulle komma och hämta henne. När jag gjorde det tog hon inte i hand (trots att jag sträckte fram min) och frågade ifall jag kunde leda henne till något ställe där vi kunde prata ostört. Det fick bli mitt kontor, och trots att hon sagt att hon ville "prata ostört" bad hon mig lämna dörren på glänt. Det skulle bli så kvavt annars.

Lindeberg satte sig sen på stolen och kunde inte dölja hur hon stirrade på varenda detalj i rummet. Det fick mig först att tro att det var mig hon ville lära sig mer om, men när hon sa patientens namn förstod jag att så inte var fallet.

"Jag vill prata om Max Frankzén."

Lindeberg lät mig berätta allt från början. Varför Frankzén fått komma hit. Vad vi pratade om. Ifall han sagt något som verkade konstigt.

Det var egentligen något med Lindebergs stela sätt som gjorde att jag inte ville lita på henne, men alla verkar som helgon i jämförelse med Frankzén så jag var korkad och sänkte garderna. Jag berättade allt han sagt. Sexinverternas. Skrytet. Offra sin själ.

Sedan hände något konstigt. Lindeberg bad mig om Frankzéns adress.

Trots att jag var misstänksam sa jag inte nej - man samarbetar med polisen. Men så fort jag kollat i min journal och berättat insåg jag att jag hade gjort ett misstag. Borde inte en polis hur lätt som helst kunnat få informationen på egen hand? Varför frågade hon mig?

Hon tackade, skrattade och sa att det var en lång adress men att hon skulle

göra sitt bästa för att lägga den på minnet. Då ville jag testa någonting.

Jag tog fram penna och anteckningsblock, sträckte över det till henne och sa att hon kunde låna. Så att hon inte glömde bort.

En kort stund såg hon rädd ut, efter det arg. Men det gick fort över och som ingenting hade hänt reste hon sig upp, sa att hon var färdig och gick mot dörren. Den som hon lämnat på glänt, och nu sköt upp med foten.

Det sista hon sa till mig var att inte svara om Frankyén skulle ringa mig de kommande dagarna. "Han är farlig", sa hon, men jag kunde höra att det inte var hela meningen. För min inre hörsel hörde jag resten: "... men inte lika farlig som oss."

Jag har pratat med vaktmästaren, och han har installerat extra lås på min dörr.

De flesta patienter brukar vara i min egen ålder, men Alekifolija Balode var ett undantag. Hon flyttade till Sverige från Lettland i tonåren efter att hennes mamma gifte om sig, och har enligt egen utsaga haft ett bra liv. Har jobbat som lärare och gick för något år sedan i pension. Då började mardrömmarna, och eftersom de handlade om monster kom hon i kontakt med mig.

Transkribering från ett av våra första möten följer nedan:

"När jag var liten bodde vi utanför Riga, nära Pokainiskogen. Min far brukade ta med oss på vandringar där, men han var extremt nog med att vi alltid skulle lämna offergåvor till kungen bakom träden, eller skogens mästare, som han kallade det. Viktigt också att säga tacksägelse, både när man påbörjade vandringen och när man lämnade. Då kunde mästaren acceptera ens närvaro, annars fick mästaren en att gå vilse och frysa ihjäl.

Konstigt, pappa sa så även mitt i sommaren.

När jag var liten trodde jag vi var fattiga, vilket vi inte var, men jag var alltid arg på pappa eftersom jag trodde att han gav iväg ovärderliga skatter till mästaren. För mina barnaögon såg det ut som något man grävde upp i Skattkamarön, som pappa läste för mig när jag var liten, men när jag blev äldre så förstod jag att det bara var krimskrams. Inte guld och juveler som jag föreställt mig: bara färgglada lerkulor och annan skit man kunde köpa för någon lat i en leksaksaffär.

Men han sa aldrig så när han var vid sina sinnens fulla bruk. Då pratade han istället om att det var viktigt att visa vördnad, och att skogens mästare hade ett öga för äkta skönhet.

Självklart trodde jag honom inte, så när jag för första gången körde ut till vandringsleden med min moped lämnade jag inte några lerkulor. Hade bara med mig cigg och sprit för att supa skallen av mig. Se inte så chockad ut, alla gamla kärringar var unga en gång i tiden.

Den första timmen kändes allt bra, men sedan var det som om något förföljde mig. Och det blev snabbt kallare, trots att det var sommar.

Jag vände och sprang och där, bara några meter från min moped, stod en stor höstack. Tack för att du inte skrattar, det är inte många som skulle lyssna på en gammal gumma som mig, men det var verkligen det. En höstack. Jag skämtar inte.

En röst pratade med mig från stacken. Sa att min familj var utvald, men att vi inte skulle tro att vi kunde skymfa skogens konung. Den kunde finna nya familjer att tillbe den.

Jag skäms för att berätta det, men jag blev så rädd så att jag kissade på mig. Slängde mig ner på knä, skrek och bölade som ett barn och bad om ursäkt för att jag inte hade med mig några offergåvor.

Höstacken rörde sig, som om det fanns en mörk skugga inne i den som var starkare än ljus, det är svårt att förklara, och jag visste att jag skulle dö. Men då kom jag på spritflaskan, och jag tjöt och förklarade att människor ofta offrade drycker till sina gudar.

Mörkret slutade röra sig, som om det väntade. Jag kravlade fram och hällde alkoholen över höstacken. Sedan slängde jag min cigarett ner i alltihopa.

Medan mästaren skrek i raseri rusade jag mot mopeden. Bakom mig såg jag en enorm ande resa sig över träden. Den bestod av mörker och bark, men den hade inte slutat att vara av halm heller. Det var som om den inte kunde sluta så länge den brann.

Jag svimmade när jag kom hem, och när jag vaknade nästa dag bestämde jag mig att jag druckit för mycket. Har aldrig rört en droppe sedan dess. Och av någon orsak gick vi aldrig på promenader igen. Jag frågade aldrig pappa om det, men han måste ha förstått att något hade ändrats.

Jag har inte tänkt på det här i flera år, men för några månader sedan började drömmarna. Mästaren vill jag skall resa tillbaka till Lettland. Han är inte arg. Säger han i alla fall. En undersåte måste vara nära sin kung.

Jag vill inte åka, men hade jag inte haft så svårt att röra mig med rullatorn hade jag rusat till flygplatsen och köpt biljett för länge sen.

Snälla, säg att allt bara är inbillning. Snälla."

Vi har provat lite olika melatoninpreparat och kognitiv behandling för att hjälpa med sömnen. Och Balode säger att hon inte har drömmarna längre, men jag är inte riktigt säker på att hon talar sanning.

Fast det är inte det mest konstiga.

För några dagar sedan vaknade jag upp mitt i natten och kände en så stark lust att åka till Lettland och Pokainiskogen. Ta med mig lerkulor och en tändare (eller rent av en eldkastare) och ta reda på om det Balode berättade verkligen är sant.

Jag borde ringa polisen, men de skulle aldrig tro mig. Dessutom skulle de ställa för mycket frågor jag inte kan svara på. Och efter mötet med Lindeberg vet jag inte ens om de går att lita på.

Hade en ny patient som "sökt upp mig" - Eira Wikström. Jag gillade henne först, men det var hon som fick mig att köpa min första pistol. Jag har den i byrålådan när jag är på jobbet, i handskfacket när jag kör bil och under sängen när jag är hemma.

Naturligtvis var varulven ett av de väsen jag kände till sedan innan, men Wikström öppnade upp en helt ny värld för mig. Hon påstod att hon hört talas om mina efterforskningar i det övernaturliga, vilket jag borde ha fattat var en varningsklocka.

Men vårt sex timmar första (och enda) långa möte började bra. Jag har haft många speciella patienter innan, men ingen har varit så direkt på sak som Wikström:

"Jag är en varulv. Jag vill inte döda dig, men jag tror inte att jag kommer kunna kontrollera mig."

Jag skrattade nervöst och bad henne att fortsätta prata. Egentligen har jag ett larm att trycka på när jag blir hotad under arbetet, men man glömmar lätt bort den av chocken. Och resten av personalen hade redan börjat tycka att jag var konstigt, jag ville inte att de skulle få fler idéer om mig.

Wikström kom igång med sin historia igen:

"Det hände när jag var ute på vandring. Vi skulle campa och grilla. De kom på natten och dödade Robert. Jag flydde genom skogen, men hade redan blivit biten. Glupande käftar, vargar på två ben som ylade i flock. Ett grått monster jagade mig genom skogen. Till slut kom jag upp på en landsväg där lyktorna från en lastbil blinkade till med helljus när föraren såg mig. Varulven stannade i skogsbrynet och vände sedan bort igen.

Roberts kropp hittades i stenbrottet, flera mil bort. Han måste ha fallit illa, sa de. Jag orkade inte protestera. Jag tror fortfarande inte jag bearbetat det. Om jag inte var på väg att bli ett monster kunde vi prata om det traumat [Wikström skrattar, eller frambringar ett ljud mellan skratt och tjut]. Men nu vill jag bara berätta vad jag kan, så att du kan hindra andra att bli som mig. Om jag inte dödar dig, förstås.

Om bara några månader är det över för mig. Jag känner hur jag inte kan relatera till folk längre. Jag förvandlas fortare nu. Det har gått fort. Det är bara två år sen nu. Nästa år är jag nog inte kvar här. Då jagar jag med de andra i Högvalta."

Wikström berättade att hon förvandlades vid varje fullmåne först. Hon mindes då ingenting av vad som hänt mer än att hon drömt om blod och våld. Hon vaknade naken i diken, skogspartier och på andra platser med blod runt munnen. Så hade det varit i över ett år. Sedan började hon bli mer medveten om förvandlingen och kunde ändra form frivilligt.

"Jag prövade i början. Jag kunde bli varg och människa om vartannat. Jag minns att jag körde iväg med bilen till de mest övergivna platserna jag kunde hitta i närheten och övade. Men när jag väl kunde kontrollera det så slutade jag. Jag vill inte bli varulv. Ändå - varje fullmåne tog det över och jag kunde inte styra. Jag har gjort så fruktansvärda saker att du inte anar. Jag har tänkt på att ta mitt liv så många gånger. Men jag är helt ärligt inte säker på att det går längre.

Vet du, Robert och jag skulle börja med IVF. Jag var så ledsen innan att jag inte kunde få barn. Nu är jag bara glad. Jag är så rädd att jag skulle ha ätit upp det när fullmånen slår till. Jag har slutat umgås med mina vänner, sagt att jag inte mår bra. Min bästa vän åkte ner från Sundsvall för hon var så orolig för mig. Men vad ska jag säga? Att jag kommer bli en varulv? Jag har hittat på att jag har leukemi och att det är så långt gånget att jag avvisat behandling. Det är en tunn lögn, men vad ska jag göra? Jag har redan planerat att försvinna."

AV7 och barnlöshet var inte riktigt mitt område, men jag hade ändå lärt mig en del om ämnet under min utbildning. Och i jämförelse med varulvar var det tacksamt samtalsämne. Det är det enklaste sättet att få folk att tycka om dig (och inte genomföra sina dödshot): få dem att prata av sig och lyssna på dem ordentligt - folk är svältfödda när det gäller den varan.

De kommande timmarna kändes nästan som ett riktigt patientsamtal, sådana som "normala" psykologer sysslar med. Men Roberts sista ord påminde mig om att inget i mitt liv längre känns normalt.

"Jag tror inte jag vill döda dig längre. Kanske. Vi får se hur jag känner ikväll.

Ni fattar ingenting ändå. När allt är över är ni ändå bara mat. Boskap som behöver jagas och hållas nere. Vi får sätta kvoter på hur många ni får vara. Eller så blir det fri jakt, året om."

Vi sa hejda till varandra, som om detta varit vilket samtal hos helst, och gick skilda vägar. Men istället för att åka hem satte jag mig i bilen och körde natten igenom och stannade inte förrän det var ljus ute. Jag tog en restresa till solen för att rensa tankarna och tog ut några av de där semesterdagarna som jag samlat på hög. Var inga problem att få dem beviljade på kort varsel, som om min chef var glad över att slippa mig en period.

Jag har inte sett Wikström sen dess, men om jag gör det är jag rädd för att jag skjuter henne.

Efter att jag köpte de där anteckningarna från "Kolvaktarna" har jag letat efter fler referenser till dem och "Väktarna". Ett bra tag gick jag lottlös, men min senaste patient - Michael Laitinen - nämnde dem faktiskt vid namn. "Syskonskapet" också.

Laitinen hade på sin familjens inrådan gått i terapi eftersom den starka tro han hade på konspirationsteorier påverkade hans vardag negativt. Han är född i USA, och hade där sett bevis på att regeringen styrdes av "ödlemän" som fejkat mänlandningen. När han sedan flyttade till Sverige började han tro på hotet från chemtrails och att de inte bara låg bakom Dag Hammarskjölds flygkrasch utan även (på något sätt) mordet på Olof Palme.

Men sen började han prata om en global sammanslutning av upplysta övervakare - eller "väktare" - som försökte hindra saker som ödlemännen och de mystiska mordet. Han hade rent av själv varit medlem ett tag, men lämnat sällskapet i panik efter att han insett att även de var infiltrerade.

Av ödlemännen, frågade jag. Nej, av andra mäktiga krafter.

Min transkribering av Laitinens förklaring:

"Väktarna finns överallt, och de påstår att de kan hålla oss trygga. Jag arbetade för dem när jag bodde i staterna, men när jag förstod vad som höll på att hända där flydde jag för mitt liv. De hade egna psykologer, precis som du, som påstod att jag led av ptsd efter alla mina uppdrag. Men jag genomskådade dem allihop. Ödlemännen, bedragare hela bunten, tog över de viktiga posterna och förintade den amerikanska logen från insidan.

Här i Sverige har de försökt sig på andra strategier för att överleva. De har rökridåer och fasader, som Nattvakten och Kolvaktarna, för att förvillia fienden, men ingenting hjälper. På 80-talet förintades de svenska Väktarna. De dödades nästan allihop av en vampyr - [Laitinen ställer sig upp på stolen och skriker] EN RIKTLIG VAMPYR - vid namn

Vladislav. Men sen fylldes sällskapet på av Vaktare från resten av Europa.

Men Vladislav besegrades och alla levde lyckliga i alla sina dagar, precis som en film, eller hur? Nej, enda anledningen till att Vladislav försvann var för att han hade ännu mäktigare fiender än dem.

Vaktarna är infiltrerade av agenter från Syskonskapet, men de är också bara ännu en schackpjäs. Syskonskapet kontrolleras i smyg av De Andra, och det bästa de vet är att ta sina fiender och förvandla dem till sleeper agents. De hjärntvättar dem genom att låta egyptiska skarabéer krypa in genom öronen rakt in i huvudet. Det är därför jag alltid bär öronpluggar - titta! [Laitinen ställer sig demonstrativt upp på stolen, tar ut sina öronpluggar och håller dem bara någon centimeter från mitt ansikte]

Dessa sleeper agents blir då lojala mot De Andra och kan påbörja att rasera sina gamla sällskap från insidan.

Det finns ett sätt att genomskåda de hjärntvättade: de är rädda för eld. Jag hade en medagent i Vaktarna, och när hon en dag slutade röka förstod jag att hon gått över till andra sidan. Cigarettök och rökridåer - allt handlar om det.

Jag har rökt varje dag i mitt liv. Jag kan ta en cigarett nu för att bevisa att jag fortfarande är mig själv ..."

När blev det tyvärr något fel med inspelningen. Jag sa att Laitinen inte fick röka inne på mitt kontor, och då ville han att vi skulle gå ut och ta varsin cigarett tillsammans. Jag avhörde och då fick Laitinen ett utbrott. Kom åt inspelningsutrustningen. Han har inte kommit tillbaka sedan dess.

I de flesta fall har jag låtit Lans anteckningar stå okommenterade, men i detta fall har jag valt att göra ett undantag.

Som alla medlemmar på nivå C.2 eller högre känner till hade den svenska grenen av Väktarna mycket riktigt en motgång under 80-talet på grund av arbetet med att eliminera vampyren Vladislav. Detta är dock den enda detalj i utsagan som är verklighetsförankrad.

Det har aldrig funnits en medlem vid namn Laitinen. Vi har säkerhetsrutiner för att förhindra alla sorters infiltration. Och Kolvaktarna och Nattvakten har absolut inget samröre med vårt sällskap.

Kolvaktarna var en liten grupp äventyrsmän, med god fallenhet för dokumentation, som gick ett tragiskt öde till mötes (vilket kunnat undvikas om de valt att samarbeta med oss). Nattvakten är en grupp upprorsmakare som har (den i och för sig beundransvärda) ambitionen att strida mot det okända, men som gör mer skada än nytta.

Att tro på, eller att sprida, den så kallade "rökridå-teorin" om vår verksamhet är inget goda Väktare sysslar med.

Harald Berg

Jag tror dig.

Det är första gången jag sagt det till en patient. Och menat det.

Fredrik Olsson satt och pratade om hur hans dotter kommit tillbaka från graven och nu försökte döda honom, och jag kände att han var en av "de där" patienterna. En av dem som verkligen upplevt något övernaturligt och inte bara led av en psykos.

Olsson trodde först att jag drev med honom, men jag förklarade jag också sett saker som inte gick att förklara. Saker som tydde på att den här världen är mycket märkare än vad vi tror.

När vi var på samma våglängd lät jag honom prata obehindrat:

"Min dotter hatade alltid mig för att hon jag favoriserade mina andra barn framför henne. Och tyvärr hade hon rätt. Jag vet att man inte skall prata illa om sina barn, men hon var ingen god människa. Raka motsatsen.

Ond. Det är ett konstigt ord att använda, men jag har inget bättre sätt att beskriva det.

Jag försökte vara en bra far, men de sista åren blev hon värre. Påstod att hon hittat något syskonskap som lärt henne se "bortom speglarna", vad nu det betydde.

En dag hittade jag henne i källaren. Det såg inte ut som att hon tagit droger, snarare konstiga örter som hon krossat med mortel. Och det fanns flera knivar därnere. Jag ... jag är nog inte stark att berätta exakt vad jag hittade. Trodde jag skulle få en hjärtattack, det hade inte varit första gången.

Efter det är det som om hon fortfarande finns kvar i huset. Är huset. Det händer bara när jag är själv. Dörrar slår igen framför ansiktet på mig. Kranvatten blir skällande hett av sig själv. Och jag hör hennes skratt i tomma rum.

Hon är ute efter mig. Nu leker hon bara med mig, men jag är säker på att hon vill se mig död."

Jag lovade att hjälpa honom. Följde med till villan där hans dotter spökade. Skämtade att det inte var det första hus jag bränt ner i jakten på det onda. (Nämnde inget om den där gamla faxen jag slängde i havet, det var nog bara inbillning trots allt).

Medan huset stod i lågor fick Olsson en konstig hostattack, och trots att det fanns rök överallt kände jag att det var något som inte stämde. Men jag sköt tanken åt sidan, glad som jag var över att ha hittat en likasinnad.

Vi skakade hand och lovade att hålla kontakten. Jag föreslog att jag skulle prata med några andra av mina patienter - de jag kunde lita på - och att vi kanske skulle kunna bilda en grupp tillsammans. En grupp som åkte runt i Sverige, jagade spöken och hjälpte folk.

Men det var sista gången jag såg Olsson. Personalen hittade honom nästa dag död på golvet i hans hotellrum, förvriden i smärta.

Hans pacemaker hade spruckit i två delar.

I huvudsak har jag två typer av patienter. De som andra psykologer skickar till mig för att de inte står ut, och de som självmant letar upp mig. Dan Edberg var av den senare kategorien:

"Jag har drömt om dig.

Drömmen började som vanligt. Jag drömmer ofta om att jag är liten och tillbaka i familjens stora herrgård, men att jag inte kan hitta ut. Men den här gången hittade jag en dörr som jag aldrig drömt om tidigare. Herrgården var sliten redan då, men den här dörren såg modern och plastig ut, och när jag öppnade ledde den in i min nuvarande lägenhet. Fast jag bor inte där längre, trots att jag är skriven där. Det är för att ... jag ... det är ... jag vill inte berätta, det är inte viktigt. Min förhoppning är att jag skall våga bo där igen med din hjälp.

I lägenheten satt jag själv. Alltså en till person. Och jag var inte barn längre. När jag drömmer om herrgården brukar jag vara barn, men nu var jag som jag ser ut nu. Och drömmen kändes verkligare.

Den andra jag såg precis ut som mig, förutom att han bara hade ett öga. Det andra var bara ett stort ärrat hål, som om någon för länge sedan slitit ut ögat med våld. Han kokade kaffe, serverade knäckebröd utan pålägg ... det är det enda jag klarar av att äta nu för tiden på grund av att jag är så ... låt oss säga stressad ... och sa att han kommit för att varna mig. Att han råkat ut för hemska saker, och att även jag skulle gå samma väg till mötes inom en snar framtid.

Han sa att jag skulle ta kontakt med dig, psykologen Clivia Lans, och att du skulle hjälpa mig att ... skärpa mig. Sluta upp med mina fantasier. Jag trodde först bara det var en vanlig dröm, men den kom tillbaka nästa natt. Och natten efter det. Sedan hände det en sak, när jag var ute och promenerade sent ute på natten och ... [här pekar Edberg flyktigt på ett bandage han har på underarmen] ... eller nej, jag vill inte prata om det. Det hände inte.

Men något som hände var att jag kollade upp ditt namn, och det visade sig att du verkligen existerade. Och var psykolog.

Då bröt jag ihop. Jag orkade inte mer. Snälla, hjälp mig. Jag lider av hallucinationer och vill bara bli normal i skallen igen."

Som vanligt visste jag inte vad jag skulle säga. Jag har förstätt att det finns varelser ibland oss som inte borde finnas, men om det kommer en patient och säger att han fantiserat ihop allting kan jag inte börja käfta emot. Och visst, det låter konstigt att han drömde mitt namn och sedan såg att det fanns på riktigt, men våra minnen är rätt formbara. Han kan ha hört talas om mig, och sedan efterkonstruerat minnet av att ha drömt namnet först och sedan bekräftat att jag fanns på riktigt.

Jag har skrivit ut medicin både för depression och sömnsvårigheter, och haft flera möten med samtalsterapi. Jag har även skrivit intyg för att hjälpa honom med Försäkringskassan. Han har inte jobbat på två år, men ändå klarat sig ekonomiskt (och betalat sin hyra med autogiro) tack vare ett stort arv, men han kommer ändå behöva extern hjälp att komma tillbaka i arbetslivet.

Hade det inte varit för att Edberg så snabbt blev bättre hade jag kanske luskat mer i vad som hänt med hans arm. Men han sa att drömmarna försvann redan efter vårt första möte, och några gånger efter det sa han att han kände sig lycklig igen för första gången på flera år. Han tog till och med sig en tårta sista gången, eftersom han numera kunde äta annat än osmörade knäckebröd.

Han lämnade även en skokartong till mig. Sa att det var saker han samlat på sig under sin "trasiga period" och att han ville jag skulle ta hand om dem. Det var underförstått att jag skulle slänga dem, och att han inte klarade det själv.

Jag vet inte vad jag förväntade mig. I kartongen låg det en trasig spegel, en glasflaska med latinsk text på och en grov, vässad trädgren.

Jag har sett för mycket.

Jag måste hitta hjälp.

Jag klarar inte mera.

En idé jag har haft är att försöka få tag i Per Stalby igen, som jag köpte väktar-pappren från. När jag pratade i telefon så försökte han ge intrycket av att han inte visste något om pappren, men sättet han sa "de har bara bringat mig olycka" får mig att tro att det fanns mycket mer under ytan.

Något jag också fick intrycket av var att Stalby egentligen inte ville sälja papprena, utan bara var i desperat behov av pengar. Varför? För att fly från någon? Eller "något", kanske?

Han har inte lagt ut några nya annonser, men jag har lyckats komma i kontakt med några andra köpare. En av dem var besviken på vad hon köpt loss, och hade inga problem med att sälja vidare till mig.

Jag vet inte vad jag har för glädje av de här dokumenten - läsningen får mig att må allt sämre - men transaktionen agerade smörjmedel i vår konversation. Jag har fått några spår att följa, och hoppas kunna hitta Stalby

FÖRSLAG TILL SKRIFT FÖR LINNÉMYTLOGERNAS ARKIV
VAMPYREN: ODÖD ELLER FRAMTIDSMÄNNISKA?
Av docent Philip Alexander Larsson, 1951

Sammanfattning:

Tidigare har Vampyrer klassats som Odöda Gengångare, baserat på en rapport från Vetenskapsmytologerna (1894) och en skrift från Våktarna/Custodes (1754), men jag skulle vilja lägga fram en tes: att de har mer gemensamt med Varulvar än till exempel Mumien eller Zombiemästaren.

Min tes bygger i första hand på hur Vampyrers födointag mer liknar Varulvarnas än de Odödas. Vampyrer må vara beroende av blod, men de äldre rapporter som finns kvar från första iterationen av vårt sällskap, samt de vi fått tillgång till via det lyckade samarbetet med Kungliga Lanterna-Akademien (KLA), ger sken av att Vampyrer, med tillgång till föda, läker sina skador naturligt. Vårt eget experiment med Beata Reubensteins kyrkogård (1948), samt flera äldre apokryfiska rapporter, ger flera exempel på att det som vi definierar som Odöda istället behöver utföra "en specificerad exekutiv aktion" för att efterlikna en process som påminner om naturlig läkning.

I andra hand bygger min tes på Vampyrers anpassningsförmåga. Trots att det har noterats en stor mängd olika Gastar och Gengångare så handlar detta om distinkta Väsentyper. Hos Vampyren finns istället en grundtyp, påstår jag, som sedan gör en optimal anpassning av den miljö den hamnar i.

Om man ser Människan som Guds främsta skapelse, med tanke på den bedrift det har varit att befolka hela vår planet, så bör kanske Vampyrer istället ses som den främsta Människan? Det kan vara så att det enbart är Odöda ikonografitraditioner (såsom sovandet i kistor) och kulturella missförstånd som fått oss att se Vampyrer som en fiende. Kanske vi istället borde se dem som våra räddare?

Vi har än så länge belegg för att det, utöver opräglade Vampyrer, skulle finnas Bebyggelsevampyrer (eller Stadsvampyrer), Kustvampyrer (eller Skärgårdsvampyrer) samt Skogsvampyrer (eller Vildmarksvampyrer). Det finns även mer svårkategoriserade typer, såsom Dimensionsvampyrer (eller Etervampyren) och Mästervampyrer (eller Slottsvampyrer).

Andra kategorier av Vampyrer jag befarar finns där ute (baserat på äldre rapporter från tidigare iterationen av vårt sällskap samt dagboksanteckningarna från Kolvaktarna, se bilaga 1), och som Linnémytologerna kommer behöva införskaffa mer data om, är:

- * Bergsvampyrer
- * Drömvampyrer
- * Lärosätessvampyrer
- * Träskvampyrer
- * Underjordsvampyrer

Jag har inte lyckats få tag i några andra som handlat av Stalby, men jag har istället funnit ett nytt spår. För bara något halvår sedan skymtades Stalby vid en småländsk sjö, eller snarare källa, som köpta upp av ett ryskt företag vid namn Dvoinik. De producerar en exotisk typ av mineralvatten (i alla fall exotisk för deras ryska kunder hemma), men har flertal gånger hamnat i bråk med lokalbefolkningen gällande allemansrätten:

SJÄLVMORDSFÖRSÖK VID FLINTKÄLLAN

Sedan hälsokostföretaget Dvoinik etablerade sig har Flintkällan inte bara varit en källa för klart och smakrikt vatten, utan även en källa för oro hos lokalbefolkningen. Dvoiniks närvaro sågs först som ett gott tecken då den sades erbjuda nya jobb, men all arbetskraft har importerats utifrån, både när det gäller spetskompetens samt enklare göromål.

Tidigare ägdes Flintkällan av kommunen och hade då en positiv inverkan på turistnäringen i regionen, men såldes på initiativ av minoritetsstyret i fullmäktige förra mandatperioden. Området har sedan dess varit inhägnat, men ett flertal personer har ändå sökt sig dit, vilket har lett till fyra drunkningsolyckor. Förklaringen har varit att stenhällarna kring källan blivit hala av fukt, och platsen har bland ungdomar fått det (opassande) smeknamnet Slintkällan.

Sent igår kväll förhindrades ännu en olycka. Herman von Mörner, ägare till Sena Vägkrogen och även känd som en av initiativtagarna till vår egna gerillaodlingsrörelse, var ute på kvällspromenad när han hörde rop på hjälp från Flintkällan. Trots avspärningarna tog han sig dit – prioriterande människoliv framför juridi-

kens förmaningar – och såg en man som höll på drunkna.

”Först trodde jag det var två individer”, berättar Mörner för tidningen, ”men jag förstod senare att jag tog miste. Oavsett vilket var han en riktigt konstig prick. Han hade virat flera bälten runt sig och på dem fäst saltstenar, som de där man ger till hästar.

Han såg också rätt blåslagen ut, som man kan se ut när det varit för roligt på krogen. Jag frågade hur han mädde, och han svarade då och sa att det inte var någon fara eftersom han fått tag i vad han letat efter. Men sen ändrade han sig och sa att han försökt ta livet av sig.”

Mörner ringde sedan polisen, men innan de anlände valde mannen med saltstenarna att fly från platsen. Mörner:

”Jag försökte bara hjälpa till, men så fort stackaren förstod att polisen var på väg sprang han som om han hade eld i baken. Han glömde till och med sin jacka. Full med pantflaskor var den, så han måste ha varit hemlös.”

Representanter på Dvoinik har, än en gång, valt att inte kommentera denna eller tidigare händelser.

Jag fick tag i Mörner. Han hade fortfarande kvar jackan, och för en liten slant fick jag genomsöka den. Hittade resterna av den här lappen. Jag tror att de är skrivna innan Stalby gick ut i källan för att leta efter "mästaren".

Jag har fått tag i vattenflaskorna. De är fyllda med vatten från vattenmästarens hemtrakter, där den "föddes". Jag tror att de kommer att blidka vattenmästaren, som hatar vårt underlägsna vatten här i Sverige.

Vattenmästaren är inte en av De Andra. Den vill styra sitt eget rike, där människor kan ha plats som undersåtar. Därför tror jag att den kommer berätta för mig vad jag vill veta om dödmästaren (om inte mina säkerhetsåtgärder driver den till vansinne).

Dödmästaren är på väg, men Väktarna och Linnémytologerna tror inte på mig. Jag måste stoppa den själv.

Transkribering från diktafon funnen under bilsätet i
Olivia Lans bil:

Lämna alltid något efter dig, som näste man
kan hitta.

Jag trodde först jag hade dödat någon. Men
huvudet kan inte ha flugit av i krocken. Och
jag kan se stumpen där det skulle ha suttit,
det finns inget blod eller öppna sår. Huvudet
försvann för länge sedan, långt innan varelsen
stapplade ut framför min bil.

Den ser inte så farlig ut där den ligger
nedanför motorhuven. Nästan naken, bara klädd
i trasor. Den har inga händer heller. Blodlösa
stumpar, samma som med huvudet.

Jag måste gå ut och kolla, trots att jag vet
att jag inte borde. Men bara en snabb titt,
och om något händer springer jag in i bilen
igen och kör härifrån. Lämnar motorn på och
bildörren öppen.

Finns inget att vara rädd för, jag har bara
skrämt upp mig själv.